

HOTEL ATLANTICO

Tragikomedie

Frank Houtappels

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOTEL ATLANTICO** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK HOUTAPPELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2009 Hummelinck Stuurman – Frank Houtappels

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

NICK: veertiger, scenarioschrijver

BRAM: veertiger, tv kok

HANS: veertiger, journaallezer

TIES: veertiger, columnist

Plaats van handeling: De veranda van Hotel Atlantico aan de Portugese kust.

SCÈNE 1 THE KEY TO PARADISE

(Nick en Hans zitten op de veranda van Hotel Atlantico en kijken uit overzee)

NICK: Nou, dat viel mee. Geen vertraging, fijne vlucht, geen koffers kwijt, niet ziek geworden, geen rijen bij de autoverhuur. Lekker gegeten, niet uitscholden...

HANS: Lekkere purser.

NICK: O ja?

HANS: Vond je niet?

NICK: Niet gezien.

HANS: Hoe kan dat nou, je had er vier uur zicht op.

NICK: Ik heb een film gekeken.

HANS: Welke?

NICK: Batman.

HANS: Ook lekker. Hans fluit naar de honden.

HANS: (CONT'D) Here boy! Here boy!

NICK: Wat doe je?

HANS: Ik roep de honden. Die twee valse Vizsla's.

NICK: Hans!

HANS: Wat? Ik ben er niet bang voor.

NICK: Kan je lang roepen.

HANS: Ze zijn toch niet doof.

NICK: Nee, ze zijn dood.

HANS: O.

NICK: Dat je dat niet meer weet!

HANS: Voor zover ik me herinner liepen hier twee valse Vizsla's.

NICK: Je jankte je ogen uit je kop toen je het hoorde.

HANS: Vanwege die honden?

NICK: Vanwege die honden, of vanwege de drank.

HANS: Nou, dan zal het de drank geweest zijn.

NICK: Dat je dat niet meer weet...*(Hans staat op, rusteloos. Hij zoekt Elsa, de pensionhoudster)*

HANS: Waar is Elsa? Ik wil nog iets te drinken. Waarom bestellen we niet een fles, dat is toch handiger.

NICK: Het is nog vroeg. Neem de mijne maar.

HANS: Hoef jij niet.

NICK: Ik kan wachten.*(Nick geeft Hans zijn glas wijn. Hans neemt een flinke slok)*

HANS: Gadverdamme, wat doe jij met die wijn.

NICK: Niks.

HANS: Het lijkt wel pis, zo lauw.

NICK: Sorry.

HANS: Je moet een glas bij het steeltje vasthouden. Scheelt een paar graden.

NICK: Ja, ik weet het.

HANS: Het is een glas, geen knuffelbeer. *(Hij roept richting deur)* Elsa? Elsa geeft geen enkele reactie. Hans moet dit even verwerken.

HANS: *(CONT'D)* Ik wil deze keer echt nog naar het keramiekfabriekje in Caldas da Rainha.

NICK: Waarom?

HANS: Ze maken zulke gekke serviezen...

NICK: O ja?

HANS: Ja joh, die staan voor een godsvermogen in de Cornelis Schuyt. Terwijl het hier geen drol kost. Weet bijna niemand.

NICK: Heb je behoefte aan een servies.

HANS: Behoeft? Het is even stil. Ze kijken naar de zee.

NICK: Zeg Hans, nu Bram er nog niet is...

HANS: Ja, waarom eigenlijk? Waarom konden Bram en Ties niet gewoon gezellig dezelfde vlucht als wij nemen?

NICK: Ties moest nog met zijn moeder naar het ziekenhuis, en Bram is getipt over een kasteeltje. Een koopje, zegt ie.

HANS: Wat moet ie met een kasteeltje?

NICK: Is toch leuk, een kasteeltje vlak buiten Parijs. Met het oog op de toekomst.

HANS: Bram verzamelt huizen als een ander puntenslijpers.

NICK: Puntenslijpers.

HANS: Ik had vroeger een puntenslijperverzameling.

NICK: Waarom?

HANS: Geen idee. Ik had 'm. Het is weer even stil.

HANS: *(CONT'D)* Ik heb haar aan het lachen gekregen.

NICK: Wie?

HANS: Elsa.

NICK: Kan niet. Die lacht nooit.

HANS: Jawel, als je maar geduld hebt. Ik ken niemand die glimlacht met zoveel vertraging als zij. Toen ik de sleutel van haar kreeg, maakte ik een grap. En ze leek onverstoorbaar, maar ik dacht: 'ik zal je krijgen.' En ik keek haar net zo lang in het gezicht tot er wel iets van emotie op moest verschijnen, en het duurde even, maar het kwam. Eerst schoof de linker mondhoek omhoog, toen de rechter. Amper een millimeter, maar ik dacht, ik heb je. Ik heb je laten lachen, kreng.

NICK: Wat voor grap maakte je dan?

HANS: Iets over de sleutel. Ik nam hem aan en zei: 'Ah, there's the key to paradise.'

NICK: Leuk.

HANS: Ja, toch? Niet hilarisch.

NICK: Nee, lief, leuk. The key to paradise. Dat heb je leuk gezegd.

HANS: Dank je. Ik wil een fles. (Hans staat op, rusteloos)

NICK: Zeg Hans. Nu Bram er nog niet is. Ik ben benaderd door twee van zijn fans. Of we een brief willen schrijven.

HANS: Een brief.

NICK: Een aanbevelingsbrief, of hoe heet dat. Ze willen hem voordragen voor een Koninklijke onderscheiding.

HANS: Een lintje?

NICK: Ja.

HANS: Waarom?

NICK: Ze vinden dat ie het verdient. Vanwege wat ie gedaan heeft voor homoseksuelen en bedreigde diersoorten.

HANS: En zij zijn?

NICK: Hoe bedoel je?

HANS: Die fans, uit welke hoek zijn die, de homoseksuele of die van de bedreigde diersoorten?

NICK: Het is een stel, twee mannen, getrouwd, en met een soort crisisopvang. Een poezenboot, geloof ik.

HANS: Een poezenboot.

NICK: Knaagdieren, of reptielen, het is me even ontschoten, maar ze wonen in Bunde. In ieder geval: ze zijn van mening dat Bram een lintje verdient, en het moet een verrassing blijven. Dus mondje dicht.

HANS: En wat moet er in staan, in die brief?

NICK: Gewoon, dat ie zoveel gedaan heeft voor de emancipatie van homoseksuelen en bedreigde diersoorten.

HANS: Hoe dat?

NICK: Door te zijn wie die is en te doen wat ie doet.

HANS: Een relnicht met een kookprogramma.

NICK: Het is niet mijn idee, ik geef het alleen maar door.

HANS: O. Nou. Ik schrijf wel een briefje, hoor. Geen probleem. Het is even stil.

NICK: Hoeveel had je er?

HANS: Wat?

NICK: Puntenslijpers.

HANS: Een stuk of tachtig, denk ik.

NICK: Tachtig puntenslijpers?

HANS: Niemand zeggen.

NICK: Waarom niet? Is toch grappig.

HANS: Voor je het weet, wordt zoiets tegen je gebruikt. Beloof het me, Nick.

NICK: Okay.

HANS: Wat een onzin eigenlijk, zo'n lintje. Alsof ie daarop zit te wachten.

NICK: Hij vindt het vast geweldig.

HANS: Nou, ik vind het onzin.

NICK: Ik ook. Hans maakt het zich gemakkelijk, zakt onderuit, sluit zijn ogen. Ze luisteren naar de zee.

NICK: *(CONT'D)*Ik zou het niet erg vinden als ze niet kwamen. Lekker rustig zo. Hans zwijgt.

NICK: *(CONT'D)*Toch? Heerlijk.

HANS: Maar ook een beetje saai, Nick.

NICK: Vind je?

HANS: Ja, vind ik wel.

SCÈNE 2 EEN NIEUWE BRIL

(Nick en Hans zitten op de Veranda. De rust wordt ruw verstoord door Bram en Ties. Bram sleept een enorme koffer met zich mee en heeft een nieuwe zonnebril. Een groot opzichtig exemplaar van Tom Ford)

TIES: Verschrikkelijk! Kutvlucht, ik ben mijn koffer kwijt, we kregen niet de auto die we besteld hadden, één hap van zo'n kabeljauwkroket en ik ben aan de schijterij, en we zijn uitgescholden!

NICK: Door wie?

TIES: Door de purser. Ik ga een klacht indienen.

BRAM: Jij. Jij bent uitgescholden. Ik niet hoor. Hij.

TIES: Ik vroeg alleen om een andere stoel.

HANS: Andere plek.

BRAM: Nee, zelfde plek, andere stoel.

TIES: De mijne was kapot.

BRAM: Ik heb een nieuwe bril.

TIES: Er zat een bult in de zitting, iets van staal, zo'n harde punt, daar heb ik de hele reis op gezeten.

HANS: Heb je anders ook nooit moeite mee.

TIES: Maar geen vier uur achter elkaar.

BRAM: Je mocht verkassen, Ties.

TIES: Ja, naar het gangpad. Ik wilde boven de vleugel, bij het raam, bij de nooduitgang. Ze hebben maar te zorgen dat die stoelen deugen. Alsof het verdomme niks kost, daar vlieg je dan KLM voor. Anders had ik net zo goed met TAP kunnen gaan.

BRAM: Hoe vinden jullie mijn nieuwe bril?
TIES: Ik ga een klacht indienen. En als ik terug kom gaat mijn eerst volgende column in de krant over hoe abominabel de KLM met zijn klanten en hun spullen omgaat.
HANS: Nou, dat zal ze leren.
TIES: Het zal je nog verbazen.
BRAM: Ik heb een nieuwe bril. Gekocht in het vliegtuig.
TIES: Kennen we niet iemand bij KLM? Iemand die we kunnen bellen? Bobbie, van Pieter, werkt die nog op Schiphol?
NICK: Voor zover ik weet wel.
TIES: Kunnen we die niet bellen? Misschien weet die waar mijn koffers zijn en wat er in mijn stoel zat.
NICK: Hij werkt in een souvenirstand.
TIES: Kan toch zijn dat ie iemand kent?
BRAM: Bril! Wat vinden jullie!
HANS: Wil je een eerlijk antwoord, of wil je het gezellig houden.
NICK: Je had toch al een bril?
BRAM: Ja?
NICK: Ik heb je een zonnebril gegeven, voor je verjaardag. Waar is die?
BRAM: Die heb ik nog.
NICK: Waarom heb je die niet op?
BRAM: Ik kan toch geen twee brillen tegelijk op?
HANS: Nou, als iemand dat kan.
BRAM: Deze is van dit seizoen.

SCENE 3 EEN AAP OP ZOLDER

HANS: Hoe was dat kasteeltje?
TIES: Vertel jij het of vertel ik het.
BRAM: Vertel jij maar.
TIES: Mag het dan later? Ik ben een beetje moe.
BRAM: Dan vertel ik het.
TIES: Vraag het dan niet.
BRAM: Wat niet.
TIES: Ik vind het prima als je het zelf wil vertellen, maar vraag het dan niet Bram.
BRAM: Goed, wij komen daar aan. De ingang is prachtig. Antieke smeedijzeren hekken, berkenbomen, geschoren buxus en taxus, rododendrae, enfin. We rijden met de taxi over het grindpad, mooi grindpad, zie ik vanuit mijn ooghoek een paar loopvogels. Een struisvogel, een emoe, een nandoe, een kasuaris, een paar pauwen,

wat kwartels, een kalkoen, en eentje die ik niet thuis kon brengen. Nou zie ik wel vaker loopvogels als ik heb gedronken. Dus ik denk nog, het kan aan mij liggen, maar Tiesemans zag ze ook.

TIES: De huidige eigenaren hebben een vogelparkje, als hobby. Syriërs.

BRAM: Dus het bleek te kloppen. Nou hoeft dat op zich geen probleem te zijn, gevogelte, daar kom je vrij makkelijk vanaf.

TIES: Zo lang het niet beschermd is, zeg ik.

BRAM: Een struisvogel en een emoe, die zijn toch niet beschermd?

TIES: Nee, maar een Kasuaris wel. En die andere, die je niet thuis kon brengen, dat weet je niet, of die beschermd is, want je wist niet wat het was.

BRAM: Jij ook niet.

TIES: Nee, daarom. Wist je trouwens dat bij een kasuaris het mannetje de eieren uitbroedt en de kuikens opvoedt?

NICK: Wat doet het vrouwtje dan?

TIES: Geen idee.

HANS: Winkelen met vriendinnen. Hans lacht om zijn eigen grap. De anderen lachen mee, maar minder.

BRAM: Dus... we kregen het huis te zien.

TIES: Geweldig huis.

BRAM: Een entree, je gelooft het niet. Notenhout, marmer. Doorleefd, karakter, de hele rattenplan. Een geweldig daklicht in glas en lood. Ties, was het niet geweldig?

TIES: Ja, dat was geweldig.

BRAM: Het was een daklicht in glas en lood, dat zo was ontworpen dat het voelde alsof je op de bodem van een vijver zat. Alsof je een kikker bent, zeg maar. Een kikker op de bodem van een heldere vijver die omhoog kijkt naar de waterspiegel, dat gevoel. Irissen, lisdodden, pijlkruid, kalmoes, waterlelies, watergentiaan. Ver weg de hemel. En alles van onderaf gezien.

NICK: Kikkerperspectief.

BRAM: Heet dat zo?

NICK: Je hebt kikkerperspectief en vogelperspectief. Dit was kikkerperspectief, waarschijnlijk.

BRAM: O ja? Nou ja, waarom ook niet. Da's eigenlijk ook wel logisch, voor een daklicht. De keuken: Oud, maar zo romantisch, helemaal in originele staat. Zo'n keuken waar vroeger een aftakking van een rivier doorheen liep, door een marmeren bekken, zodat het personeel, staand achter een hout gestookt fornuis, maar een schepnet hoefde uit te steken om de meest verse vis te vangen die je ooit gehad hebt. Zie je het voor je?

NICK: Ik doe mijn best.

HANS: Welke rivier?

BRAM: Weet ik het, de Seine? De Maas? Wat loopt daar eigenlijk?

TIES: Geen idee.

BRAM: Het doet er ook niet toe, het ding deed het niet meer. Maar het was er nog wel, was leuk hoor.

TIES: Originele bodebellen, dienstlift, hele kekke koperen lichtknoppen...

BRAM: De droom van iedere stylist. Die hoeft niet meer te doen dan een paar pioenrozen in een vaas te smijten en een appel op tafel en klaar is ie.

TIES: De trap, Bram, vertel van de trap.

BRAM: De trap. Ja, wat moet ik zeggen. Schönbrunn met een Japanse touch. Opgetrokken in natuursteen en tropisch hardhout uit de koloniale tijd. En de overloop alleen, Hans, daar past jouw hele appartement in.

HANS: Ik heb niet zo veel ruimte nodig als jij.

BRAM: Slaapvertrekken met erkers. Badkamers, authentiek. Halfsteens tegelzetwerk in crème en turkoois. Helemaal Josephine Baker.

NICK: Wat?

TIES: Maar toen, Bram...

NICK: Josephine Baker?

TIES: Niet afdwalen nu, ga door. Anders vertel ik het. En toen?

BRAM: Nou ja, toen dus de zolder.

TIES: Geweldige zolder.

BRAM: Originele hanenbalken en spanten, fantastisch.

TIES: Maar daar zat...

BRAM: De droom van iedere stylist.

TIES: Dit geloof je niet.

BRAM: Nou ja, waarom zouden ze niet. Je hoort het wel vaker.

TIES: Ja, schijnt vaker voor te komen. Jij kan het weten.

BRAM: Ik had het alleen nog nooit met eigen ogen gezien...

TIES: Ik ook niet. En dat had wat mij betreft zo mogen blijven.

HANS: Wat zat er nou?

TIES: Ik kon het haast niet geloven.

BRAM: Ik ook niet! Het is dat ik het met mijn eigen ogen zag. Ze hadden ons wel even mogen waarschuwen, vind ik.

TIES: Dat deden ze. Attention aux singe zeiden ze.

BRAM: En dan weet jij meteen wat dat is?

HANS: Wat zat er?

BRAM: Een aap. (*Lange stilte*)

NICK: Een aap?

TIES: Een aap. Een enorme Chimpanseë. Een echte.

BRAM: Zo echt als wij hier zitten.

TIES: Veertig jaar oud.

HANS: Een aap?

TIES: In zijn eigen stront.

HANS: Wat?

TIES: Ja, sorry. Ik maak het niet mooier dan het is. Bram begon meteen zijn tas na te zoeken op nootjes uit het vliegtuig. Intussen heb ik navraag gedaan.

BRAM: Ik had al heel snel haar vertrouwen. Ik heb iets met apen, dat weet je.

HANS: Apen, homoseksuelen en bedreigde diersoorten.

NICK: Hans! Niet zeggen.

BRAM: Wat?

HANS: Niks.

BRAM: Wat niet zeggen.

HANS: Niks!

NICK: Een aap?

HANS: Een aap.

BRAM: Geboren in het oerwoud, maar halverwege de jaren zeventig gevangen en verkocht in een warenhuis in Parijs.

TIES: La Samaritaine.

BRAM: Aan een jockey. Maar die had er al snel genoeg van. Dus die verkocht haar door aan een Duits Syrisch stel met een kasteeltje in Rambouillet. De eerste zeven, acht jaar zat ze met kleertjes aan tafel, als een surrogaatkind. Maar toen ze ging puberen werd ze onhandelbaar, en toen hebben ze op zolder een hoekje voor d'r afgetimmerd. En daar zit ze nu al meer dan dertig jaar, in d'r eigen stront.

HANS: Gadverdamme.

TIES: Ze probeert wel schoon te maken. D'r afval schuift ze zelf onder het deurtje door. Da's knap toch?

BRAM: Hetzelfde deurtje waar ze haar eten door krijgt. Drie keer per week. Best knap. Voor een aap.

TIES: Maar goed, nou zijn die mensen oud, die man wil terug naar Syrië en ze willen hun kasteeltje verkopen. Maar dan moet je die aap er dus bij nemen.

HANS: Lullig.

BRAM: Ja. Het was een leuk kasteeltje.

HANS: Wat had je er mee willen doen?

BRAM: Kookcursussen organiseren. Arrangementen. Culinaire seminars, fruitcarving.

HANS: Fruitcarving?

BRAM: Ken je dat niet? Dat ze bij een Thais buffet, de sateetjes opleuken met meloenen in de vorm van pioenrozen, wortels in de vorm van tropische vissen, exotische vogels van paprika. Is knap hoor. Zijn hele boeken over geschreven: The art of fruitcarving.

HANS: Kan jij dat?

BRAM: Nee, waar zie je me voor aan.

HANS: Hoe wil je er dan een cursus in geven?

BRAM: Daar huur ik een Thai voor in.

HANS: In een Frans kasteeltje.

BRAM: Dat heet eclectisch.

NICK: Was er genoeg ruimte voor ons?

BRAM: Hè?

NICK: Voor ons. Ons vieren.

BRAM: O. Ja, tuurlijk, negen slaapkamers, als het niet meer was.

NICK: Leuk.

TIES: Maar ja. Negen slaapkamers en een aap. Dus.

NICK: Wij kunnen samen toch wel een aap verzorgen...

HANS: Lieverd, jij kan nog geen hond hebben.

TIES: Dat zijn zulke handenbinders. Ik begin er niet meer aan.

HANS: Een kat kan langer alleen zijn.

TIES: Kattenbak, losse haren. Ook vies hoor.

BRAM: Een aap, da's pas vies. Dat stinkt Nick, je wil het niet weten. Jongens, wat hebben we het goed.

NICK: Ik kan best een hond hebben.

BRAM: Prachtig, die zee.

NICK: Ik wil gewoon geen hond.

BRAM: Wat hebben we het goed jongens.

NICK: Waarom denk jij dat ik geen hond kan hebben?

BRAM: Wat hebben we het goed. Mogen we best af en toe bij stil staan.

SCÈNE 4 SAUDADE

(Nick, Hans, Ties en Bram genieten van het uitzicht op zee, en drinken)

HANS: Jongens, ik heb het voor elkaar. Ik ben eindelijk van die ochtendjournaals af. In principe doe ik alleen het acht uur journaal of later.

NICK: Jammer. Ik vond het altijd heerlijk om wakker te worden met jou.
De hele wereld kan in brand staan, als jij het brengt vind ik het gezellig.

HANS: Neem van mij aan, na je veertigste valt er geen eer meer te behalen aan het ochtendjournaal. Ik vermoed dat ze bij de make-up een feestje hebben gegeven.

TIES: Waar is Elsa? Iedereen kijkt waar ze is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto